

KLIMATY

Nr 201 / 30 grudnia 2012 ISSN 2080-0010

**Święto Świętej Rodziny
- Jezusa, Maryi i Józefa**

ŚW. ANNY

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Syr 3,2-6.12-14

Pan uczył ojca przez dzieci, a prawa matki nad synami utwierdził. Kto czci ojca, zyskuje odpuszczenie grzechów, a kto szanuje matkę, jakby skarby gromadził. Kto czci ojca, radość mieć będzie z dzieci, a w czasie modlitwy swej będzie wysłuchany. Kto szanuje ojca, długo żyć będzie, a kto posłuszny jest Panu, da wytchnienie swej matce: Synu, wspomagaj swego ojca w starości, nie zasmuczaj go w jego życiu. A jeśli by nawet rozum stracił, miej wyrozumiałość, nie pogardzaj nim, choć jesteś w pełni sił. Miłosierdzie względem ojca nie pójdzie w zapomnienie, w miejsce grzechów zamieszka u ciebie.

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 128,1-5

REFREN:

Błogosławiony, kto się boi Pana

Błogosławiony każdy, kto się boi Pana,
kto chodzi Jego drogami.

Bo z pracy rąk swoich będziesz pożywał,
szczęście osiągniesz i dobrze ci będzie.

Małżonka twoja jak płodny szczerp winny
we wnętrzu twojego domu.

Synowie twoi jak sadzonki oliwki
dokoła twojego stołu.

Oto takie błogosławieństwo dla męża,
który boi się Pana.

Niechaj cię Pan błogosławi z Syjonu,
ogładaj pomyślność Jeruzalem przez całe
swe życie.

DRUGIE CZYTANIE

Kol 3,12-21

Jako więc wybrańcy Boży - święci i umiłowani - obleczcie się w serdeczne miłosierdzie, dobroć, pokorę, cichość, cierpliwość, znosząc jedni drugich i wybacząc sobie nawzajem, jeśli by miał ktoś zarzut przeciw drugiemu: jak Pan wybaczył wam, tak i wy!

Na to zaś wszystko /przyobleczcie/ miłość, która jest więzią doskonałości. A sercami waszymi niech rządzi pokój Chrystusowy, do którego też zostaliście wezwani w jednym Ciele. I bądźcie wdzięczni! Słowo Chrystusa niech w was przebywa z /całym swym/ bogactwem: w wszelką mądrością nauczajcie i napominajcie samych siebie przez psalmy,

hymny, pieśni pełne ducha, pod wpływem łaski śpiewając Bogu w waszych sercach. I wszystko, cokolwiek działacie słowem lub czynem, wszystko /czyńcie/ w imię Pana Jezusa, dziękując Bogu Ojcu przez Niego.

Żony bądźcie poddane mężom, jak przystało w Panu. Mężowie, miłujcie żony i nie bądźcie dla nich przykrymi! Dzieci, bądźcie posłuszne rodzicom we wszystkim, bo to jest miłe w Panu. Ojcowie, nie rozdrażniajcie waszych dzieci, aby nie traćcie ducha.

SPIEW PRZED EWANGELIĄ

Kol 3,15-16

Sercami waszymi niech rządzi Chrystusowy pokój, Słowo Chrystusa niech w was przebywa z całym swym bogactwem.

EWANGELIA

Łk 2,41-52

Rodzice Jego chodzili co roku do Jeruzolimy na Święto Paschy.

Gdy miał lat dwanaście, udali się tam zwyczajem świątecznym. Kiedy wracali po skończonych uroczystościach, został Jezus w Jeruzolimie, a tego nie zauważyli Jego Rodzice. Przypuszczając, że jest w towarzystwie pątników, uszli dzień drogi i szukali Go wśród krewnych i znajomych.

Gdy Go nie znaleźli, wrócili do Jeruzolimy szukając Go. Dopiero po trzech dniach odnaleźli Go w świątyni, gdzie siedział między nauczycielami, przysłuchiwał się im i zadawał pytania. Wszyscy zaś, którzy Go słuchali, byli zdumieni bystrością Jego umysłu i odpowiedziami.

Na ten widok zdziwili się bardzo, a Jego Matka rzekła do Niego: Synu, czemuś nam to uczynił? Oto ojciec Twój i ja z bólem serca szukaliśmy Ciebie.

Lecz On im odpowiedział: Czemuście Mnie szukali? Czy nie wiedzieliście, że powinienem być w tym, co należy do mego Ojca? Oni jednak nie zrozumieli tego, co im powiedział.

Potem poszedł z nimi i wrócił do Nazaretu; i był im poddany. A Matka Jego chowała wiernie wszystkie te wspomnienia w swym sercu. Jezus zaś czynił postępy w mądrości, w latach i w łasce u Boga i u ludzi.

Oto słowo Pańskie.

KOMENTARZ

Kościół ustanowił dzisiejsze święto, by wskazać na rodzinę, coraz bardziej zagrożoną przez XX-wieczne ideologie, takie jak relatywizm, indywidualizm i subiektywizm.

Czytania przypominają nam, że Syn Boży urodził się i wychował w pełnej rodzinie. To bardzo mocny znak, który daje nam Pan Bóg szczególnie dziś, w czasach kryzysu rodziny. To wezwanie dla każdego z nas, aby wspierać i ratować rodziny. To wezwanie skierowane do rodzin: patrzcie na Świętą Rodzinę i naśladujcie ją w swoim życiu.

Tym, co decyduje o świętości, a w konsekwencji o szczęściu w rodzinie, jest relacja do Boga. Jezus, Józef i Maryja słuchają Boga, kochają Go i pełnią Jego wolę. To sprawia, że ich wzajemne relacje – mimo bardzo wielkich, obiektywnych trudności życiowych – są relacjami miłości, wierności i wzajemnego szacunku.

Chrześcijaństwo nie jest religią ideałów. W jego centrum znajdują się osoby i ich wzajemne relacje. Jako uczniowie Jezusa nie mamy być wierni ideałom, ale właśnie osobom. To rzecz niesłychanie ważna w naszych, jakże często uprzedmiotowionych, czasach.

ks. dr Michał Dubicki

*„Jezus i uczeni w piśmie”
- Frans I Francken, 1587,
Katedra Najświętszej Marii Panny,
Antwerpia, Belgia.*

Błogosławieni pokój czyniący

Każdy nowy rok niesie z sobą oczekiwanie lepszego świata. Dlatego proszę Boga, Ojca ludzkości, by obdarzył nas zgodą i pokojem, aby wszyscy mogli zrealizować dążenia do życia szczęśliwego i dostatniego.

50 lat po rozpoczęciu Soboru Watykańskiego II, dzięki któremu umocniła się misja Kościoła w świecie, z otuchą stwierdzamy, że chrześcijanie, jako należący do Boga i z Nim zjednoczeni, którzy pielgrzymują pośród ludzi, angażują się w historię, dzieląc z nimi radości i nadzieje, smutki i trwogi, głosząc Chrystusowe zbawienie i promując pokój dla wszystkich.

Faktycznie w naszych czasach, które cechuje globalizacja i jej pozytywne oraz negatywne aspekty, a także wciąż trwające krwawe konflikty i zagrożenie wojny, konieczne jest odnowione i zgodne zaangażowanie w dążenie do wspólnego dobra, do rozwoju wszystkich ludzi i całego człowieka.

Niepokoją zarzewia napięć i konfliktów, spowodowanych przez rosnące nierówności między bogatymi a biednymi, dominację mentalności egoistycznej i indywidualistycznej, wyrażającej się również w pozabawionym reguł kapitalizmie finansowym. Oprócz różnych form terroryzmu i przestępczości międzynarodowej niebezpieczne dla pokoju są te formy fundamentalizmu i fanatyzmu, które wypaczają prawdziwą naturę religii, powołanej do sprzyjania jedności i pojednaniu między ludźmi.

A jednak, wiele dzieł pokoju, w które bogaty jest świat, świadczy o wrodzonym powołaniu ludzkości do pokoju. Pragnienie pokoju jest istotnym dążeniem każdej osoby i łączy się ono w pewien sposób z pragnieniem pełnego, szczęśliwego i dobrze zrealizowanego życia. Innymi słowy, pragnienie pokoju odpowiada podstawowej zasadzie moralnej, czyli obowiązki – prawu do rozwoju integralnego, społecznego, wspólnotowego, co należy do Bożego planu w odniesieniu do człowieka. Człowiek został stworzony do pokoju, który jest darem Boga.

Wszystko to sprawiło, że inspiracją tego Orędzia stały się słowa Jezusa Chrystusa: *«Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój, albowiem oni będą nazwani synami Bożymi»* (Mt 5,9).

Ewangeliczne błogosławieństwo

Błogosławieństwa głoszone przez Jezusa (por. Mt 5, 3-12 oraz Łk 6, 20-23) są obietnicami. W tradycji biblijnej błogosławieństwa stanowią gatunek literacki, zawierający zawsze jakąś dobrą nowinę, czyli Ewangelię, którą wieńczy pewna obietnica. Błogosławieństwa nie są zatem jedynie zaleceniami moralnymi, których przestrzeganie zapewnia we właściwym czasie – zazwyczaj w innym życiu – nagrodę, czyli przyszłe szczęście. Błogosławieństwo polega raczej na wypełnianiu obietnicy skierowanej do tych wszystkich, którzy przestrzegają wymogów prawdy, sprawiedliwości i miłości.

Ci, którzy zawierają Bogu i Jego obietnicom, często w oczach świata jawią się jako naiwni czy dalecy od rzeczywistości. A przecież Jezus powiedział im, że nie tylko w przyszłym życiu, ale już w tym odkrywają, że są dziećmi Bożymi, i że od zawsze i na zawsze Bóg jest całkowicie z nimi solidarny. Zrozumieją, że nie są sami, bo On jest po stronie tych, którzy angażują się na rzecz prawdy, sprawiedliwości i miłości.

Jezus, objawienie miłości Ojca, nie waha się złożyć ofiary z samego siebie. Kiedy przyjmujemy Jezusa Chrystusa, Boga i Człowieka, przeżywamy radosne doświadczenie ogromnego daru: jest nim udział w życiu samego Boga, czyli w życiu łaski, będącym zadatkami życia w pełni szczęśliwego. Jezus Chrystus, w szczególności, daje nam prawdziwy pokój, który rodzi się z ufego spotkania człowieka z Bogiem.

Jezusowe błogosławieństwo mówi, że pokój jest darem mesjańskim i jednocześnie dziełem ludzkim. Pokój zakłada bowiem humanizm otwarty na transcendencję. Jest owocem wzajemnego daru, obopólnego ubogacenia, dzięki darowi, który pochodzi od Boga i pozwala żyć z innymi i dla innych. Etyka pokoju jest etyką jedności i dzielenia się. Trzeba więc, aby różne dzisiejsze kultury odrzuciły antropologię i etyki oparte na założeniach teoretyczno-praktycznych, czysto subiektywnych i pragmatycznych, na mocy których relacje współistnienia inspirowane są przez kryteria władzy lub zysku, środki stają się celami i odwrotnie, kultura i edukacja skupiają się wyłącznie na narzędziach, technice i wydajności. Wstępnym warunkiem pokoju jest pozbycie się dyktatury relatywizmu i założenia, że moralność jest całkowicie niezależna, wykluczającego uznanie niezbędnego naturalnego prawa moralnego, wypisanego przez Boga w sumieniu każdego człowieka. Pokój jest budowaniem współistnienia w kategoriach racjonalnych i moralnych, w oparciu o fundament, którego miara nie jest stworzona przez człowieka, ale przez Boga: *«Pan da siłę swojemu ludowi (...), Pan błogosławi swój lud, darząc go pokojem»* (Ps 29 [28], 11).

...!

Pokój czynią ci, którzy kochają życie, bronią go i je promują na każdym jego etapie

Drogą do osiągnięcia wspólnego dobra i pokoju jest przede wszystkim poszanowanie ludzkiego życia, pojmowanego w jego różnorodnych aspektach, od poczęcia, poprzez rozwój, aż do naturalnego kresu. Tak więc prawdziwie czynią pokój ci, którzy kochają życie, bronią go i je promują we wszystkich jego wymiarach: osobistym, wspólnotowym i transcendentnym. Życie w pełni

jest szczytem pokoju. Ten, kto pragnie pokoju, nie może tolerować zamachów na życie i zbrodni przeciwko życiu.

Ci, którzy nie doceniają w wystarczającym stopniu wartości ludzkiego życia i w konsekwencji popierają na przykład liberalizację aborcji, być może nie zdają sobie sprawy, że w ten sposób opowiadają się za dążeniem do pokoju iluzorycznego. Ucieczka od odpowiedzialności, która uwłacza osobie ludzkiej, a tym bardziej zabijanie bezbronnym i niewinnych istot ludzkich, nigdy nie zaprowadzą do szczęścia czy pokoju. Czyż można myśleć o osiągnięciu pokoju, integralnego rozwoju ludów czy o ochronie środowiska naturalnego, bez ochrony prawa do życia najsłabszych, poczynając od tych, którzy mają się urodzić? Wszelkie naruszenie życia, zwłaszcza u jego początków, nieuchronnie powoduje nieodwracalne straty dla rozwoju, pokoju i ochrony środowiska. Nie jest też słuszne formułowanie w podstawny sposób fałszywych praw lub osądów, opartych na redukcjonistycznej lub relatywistycznej wizji istoty ludzkiej oraz zręcznym posługiwaniu się dwuznacznymi wyrażeniami, faworyzującymi rzekome prawo do aborcji i eutanazji, które zagrażają podstawowemu prawu do życia.

Trzeba także uznać i promować naturalną strukturę małżeństwa, jako związku między mężczyzną a kobietą, wobec prób zrównania jej w obliczu prawa z radykalnie innymi formami związków, które w rzeczywistości szkodzą jej i przyczyniają się do jej destabilizacji, przesłaniając jej szczególny charakter i niezastąpioną rolę społeczną.

Zasady te nie są prawdami wiary ani jedynie pochodną prawa do wolności religijnej. Są one wpisane w samą naturę człowieka, możliwe do rozpoznania rozumem, a zatem wspólne dla całej ludzkości. Działalność Kościoła na rzecz ich promowania nie ma więc charakteru wyznaniowego, ale jest skierowana do wszystkich ludzi, niezależnie od ich przynależności religijnej. Działalność ta jest tym bardziej konieczna, im bardziej owe zasady są negowane lub błędnie rozumiane, ponieważ znieważa to prawdę o osobie ludzkiej, w poważny sposób rani sprawiedliwość i pokój.

Z tego względu ważnym wkładem na rzecz pokoju jest także respektowanie przez normy prawne i wymiar sprawiedliwości prawa do korzystania z zasady sprzeciwu sumienia w odniesieniu do ustaw i decyzji rządowych, które zagrażają godności człowieka, takich jak aborcja i eutanazja.

Jednym z praw człowieka o znaczeniu podstawowym, także dla pokojowego życia ludów, jest prawo jednostek i wspólnot do wolności religijnej. W tym momencie dziejowym staje się coraz ważniejsze, aby prawo to było promowane nie tylko z negatywnego punktu widzenia, jako wolność

od: na przykład zobowiązań i przymusu w zakresie wolności wyboru własnej religii, ale także z pozytywnego punktu widzenia, w jego różnorodnych aspektach, jako wolność do: na przykład dawania świadectwa o swojej religii, głoszenia i przekazywania jej nauczania; prowadzenia działalności edukacyjnej, charytatywnej i opiekuńczej, pozwalającej wprowadzać w życie nakazy religijne; istnienia i działania jako organizacje społeczne, tworzone zgodnie z właściwymi im zasadami doktrynalnymi i celami instytucjonalnymi. Niestety, także w krajach o dawnej tradycji chrześcijańskiej coraz liczniejsze są przypadki nietolerancji religijnej, zwłaszcza w odniesieniu do chrześcijaństwa i tych, którzy po prostu noszą stroje wskazujące na przynależność religijną.

Ten, kto czyni pokój, musi też pamiętać, że w coraz większej części opinii publicznej ideologie radykalnego liberalizmu i technokracji budzą przekonanie, że wzrost gospodarczy może być osiągnięty nawet kosztem erozji społecznej roli państwa i społeczeństwa obywatelskiego jako sieci relacji opartych na solidarności, a także praw i obowiązków społecznych. Otóż trzeba zauważyć, że te prawa i obowiązki mają podstawowe znaczenie dla pełnej realizacji innych, poczynając od praw obywatelskich i politycznych.

Jednym z najbardziej dziś zagrożonych praw i obowiązków społecznych jest prawo do pracy. Wynika to z faktu, że coraz bardziej praca i właściwe uznanie statusu prawnego pracowników nie są [prawidłowo] wartościowane, ponieważ rozwój gospodarczy rzekomo zależy głównie od pełnej wolności rynków. Tym samym pracę uważa się za zmienną, zależną od mechanizmów ekonomicznych i finansowych. W związku z tym potwierdzam, że godność człowieka, a także racje gospodarcze, społeczne i polityczne wymagają, aby nadal «dążyć do osiągnięcia – uznanego za priorytetowy – celu, jakim jest dostęp wszystkich do pracy i jej utrzymanie». Wstępnym warunkiem osiągnięcia tego ambitnego celu jest przywrócenie poszanowania pracy, opartej na zasadach etycznych i wartościach duchowych, które umocnią jej pojmowanie jako podstawowego dobra dla osoby, rodziny, społeczeństwa. Z dobrem tym wiążą się obowiązki i prawo, wymagające odważnej i nowej polityki pracy dla wszystkich.

Budowanie dobra pokoju poprzez nowy model rozwoju i gospodarki

W wielu kręgach uważa się, że potrzebujemy dzisiaj nowego modelu rozwoju, a także nowego spojrzenia na gospodarkę. Zarówno rozwój integralny, solidarny i zrównoważony, jak i dobro wspólne wymagają właściwej skali dóbr – wartości, które można uporządkować, mając Boga jako ostateczne odniesienie. Nie wystarczy dysponować wieloma środkami i wieloma możliwościami wyboru, choćby cennymi. Zarówno z wielu dóbr służących rozwojowi, jak i możliwości wyboru należy korzystać zgodnie z perspektywą dobrego życia, prawego postępowania, uznającego prymat wymiaru duchowego i odwołania się do realizacji dobra wspólnego. W przeciwnym razie tracą one swą słuszną wartość, prowadząc do powstania nowych bożków.

Aby wyjść z obecnego kryzysu finansowego i gospodarczego - którego skutkiem jest wzrost nierówności - potrzebni są ludzie, grupy, instytucje

promujące życie, sprzyjające ludzkiej kreatywności, aby nawet kryzys wykorzystać jako okazję do rozeznania i poszukiwania nowego modelu gospodarczego. Ten wzorzec, który panował w ostatnich dziesięcioleciach, postulował poszukiwanie maksymalizacji zysku i konsumpcji, w perspektywie indywidualistycznej i egoistycznej, chcącej oceniać ludzi tylko ze względu na ich zdolność do odpowiadania wymogom konkurencyjności. Natomiast w innej perspektywie prawdziwy i trwały sukces można osiągnąć poprzez dar z siebie, swoich możliwości intelektualnych, przedsiębiorczości, ponieważ znośny, to znaczy prawdziwie ludzki, rozwój gospodarczy potrzebuje zasady bezinteresowności, jako wyrazu braterstwa i logiki daru. Konkretnie w działalności gospodarczej, kto buduje pokój, jawi się jako ten, który ustanawia ze współpracownikami i kolegami, zleceńodawcami i użytkownikami relacje lojalności i wzajemności. Wykonuje on działalność gospodarczą na rzecz dobra wspólnego, przeżywa swoją pracę jako coś, co wykracza poza własny interes, dla dobra pokoleń obecnych i przyszłych. W ten sposób pracuje nie tylko dla siebie, ale także, aby dać innym przyszłość i godną pracę.

W sferze gospodarczej pożądana jest zwłaszcza ze strony państw polityka rozwoju przemysłowego i rolniczego, dbająca o postęp społeczny i upowszechnienie zasad państwa prawa i demokracji. Niezmiernie istotne i niezbędne jest również stworzenie etyki rynków monetarnych, finansowych i komercyjnych. Muszą być one ustabilizowane, lepiej koordynowane i kontrolowane tak, aby nie przynosiły szkody najbardziej. Trochę wielu twórców pokoju powinna się również kierować – z większą determinacją, niż miało to miejsce do tej pory – ku braniu pod uwagę kryzysu żywnościowego, znacznie poważniejszego niż finansowy. Kwestia bezpieczeństwa zaopatrzenia żywnościowego po raz kolejny stała się centralnym tematem międzynarodowej agendy politycznej, ze względu między innymi na kryzys związany z gwałtownymi wahaniami cen surowców rolnych, nieodpowiedzialnymi zachowaniami niektórych podmiotów gospodarczych oraz niewystarczającej kontroli ze strony rządów i społeczności międzynarodowej. Aby poradzić sobie z tym kryzysem, ludzie czyniący pokój są powołani do współpracy w duchu solidarności, od poziomu lokalnego do międzynarodowego, mając na celu umożliwienie rolnikom, zwłaszcza z małych gospodarstw wiejskich, prowadzenia swej działalności w sposób godny i zrównoważony z punktu widzenia społecznego, środowiskowego i ekonomicznego.

Wychowanie do kultury pokoju: rola rodziny i instytucji

Pragnę stanowczo stwierdzić, że liczni ludzie czyniący pokój są powołani do podtrzymywania umiłowania dobra wspólnego rodziny i sprawiedliwości społecznej, a także zaangażowania w skuteczne wychowanie społeczne.

Nikt nie może ignorować ani lekceważyć decydującej roli rodziny, podstawowej komórki społeczeństwa z punktu widzenia demograficznego, etycznego, pedagogicznego, ekonomicznego i politycznego. Jest ona w sposób naturalny powołana do promowania życia: towarzyszy osobom w ich wzrastaniu i pobudza je do wzajemnego wspierania się w rozwoju poprzez wzajemną opiekę.

W szczególności w rodzinie chrześcijańskiej istnieją załączki projektu wychowania osób według miary Bożej miłości. Rodzina jest jednym z podmiotów społecznych niezbędnych w tworzeniu kultury pokoju. Trzeba chronić prawa rodziców oraz ich zasadniczą rolę w wychowaniu dzieci, przede wszystkim w dziedzinie moralnej i religijnej. W rodzinie rodzą się i wzrastają ludzie pokój czyniący, przyszli krzewiciele kultury życia i miłości.

W to ogromne zadanie wychowania do pokoju włączają się w szczególności wspólnoty religijne. Kościół poczuwa się do odpowiedzialności za to wielkie zadanie, uczestnicząc w jego realizacji poprzez nową ewangelizację, której podstawą jest nawrócenie do prawdy i miłości Chrystusa, a w konsekwencji odrodzenie duchowe i moralne poszczególnych osób i społeczeństwa. Spotkanie z Jezusem Chrystusem kształtuje tych, którzy wprowadzają pokój, zobowiązując ich do komunii i przezwyciężania niesprawiedliwości. /.../

Pedagogia człowieka czyniącego pokój

Na zakończenie wyrażam potrzebę proponowania i krzewienia pedagogii pokoju. Wymaga ona bogatego życia wewnętrznego, jasnych i wartościowych odniesień moralnych, odpowiednich postaw i stylu życia. W istocie dzieła pokoju przyczyniają się do osiągania dobra wspólnego i wzbudzają zainteresowanie pokojem, wychowują do niego. Pokojowe myśli, słowa i gesty tworzą mentalność i kulturę pokoju, atmosferę szacunku, uczciwości i serdeczności. Trzeba zatem uczyć ludzi wzajemnej miłości i wychowywania do pokoju, życia w życzliwości, a nie tylko tolerowania się. Zasadnicze wezwanie brzmi: «*Trzeba powiedzieć „nie”, uznać swoje winy, przyjąć przeprosiny, nie żądając ich i wreszcie przebaczyć*», tak aby błędy i zniewagi można było uznać w prawdzie, aby razem zmierzać do pojednania. Wymaga to upowszechnienia się pedagogii przebaczenia. Zło bowiem przezwycięża się dobrem, a sprawiedliwości należy szukać, naśladować Boga Ojca, który kocha wszystkie swoje dzieci (por. Mt 5, 21-48). Jest to praca długotrwała, ponieważ zakłada ewolucję duchową, wychowanie do wyższych wartości, nową wizję ludzkiej historii. Trzeba odrzucić fałszywy pokój, jaki obiecują bożki tego świata, i związane z nim niebezpieczeństwa. Ów fałszywy pokój, który powoduje coraz większe zubożenie sumień, prowadzi do zamknięcia się w sobie, do osłabienia życia, przeżywanego w obojętności. Pedagogia pokoju natomiast zakłada działanie, współczucie, solidarność, męstwo i wytrwałość.

Jezus uosabia wszystkie te postawy w swoim życiu, aż do całkowitego daru z siebie, aż do «*utrać życia*» (por. Mt 10,39; Łk 17,33; J 12,25). Obiecuje On swoim uczniom, że prędzej czy później dokonają niezwykłego odkrycia, o którym mówiliśmy na początku, a mianowicie, że w świecie jest Bóg, Bóg Jezusa, w pełni solidarny z ludźmi. /.../

W myśl tych słów życzę, aby wszyscy mogli być czyniącymi pokój i budowniczymi pokoju, ażeby miasto człowieka wzrastało w braterskiej zgodzie, w pomyślności i w pokoju.

Watykan, 8 grudnia 2012 r.
Papież Benedykt XVI

(obszerna fragmenty)

Przewodnik po Eucharystii

Część II - Odkryj Eucharystię krok po kroku

W kolejnych odcinkach naszego cyklu pragniemy wspólnie odkrywać znaczenie poszczególnych elementów Eucharystii. Rozważmy, co oznaczają teksty i obrzędy Mszy św. i jaki jest ich sens oraz symbolika. Jednocześnie pamiętajmy, że Eucharystia jest tajemnicą Boga. To On ją określa i definiuje. To Jego inicjatywa, Jego działanie.

Msza święta jest obrzędem. Potrzeba nam odpowiedniego nastawienia do obrzędu, głębszego rozumienia treści, które są wypowiedziane i wykonywane w danym momencie Mszy św.

Zanim zacznemy mówić o samej Mszy św., przyjrzyjmy się jej strukturze.

Odcinek 8: STRUKTURA MSZY ŚWIĘTEJ

„Eucharystia to wielka tajemnica! Tajemnica, którą trzeba przede wszystkim dobrze celebrować. Trzeba, aby Msza św. zajmowała centralne miejsce w życiu chrześcijan i aby każda wspólnota dokładała wszelkich starań dla jej uroczystego celebrowania, zgodnie z ustalonymi normami, z udziałem ludu, korzystając z posługi różnych osób wypełniających zadania dla nich przewidziane, i z poważną troską o zachowanie sakralnego charakteru, którym powinien odznaczać się śpiew i muzyka liturgiczna.”

/bł. Jan Paweł II, List apostolski „*Mane Nobiscum Domine*”, 17/

Te słowa są dla nas wszystkich zachętą do poznawania liturgii oraz świadomego, czynnego i pełnego w niej uczestnictwa, do prawdziwego spotkania z Chrystusem.

Celebracja Eucharystii ma swoją ściśle określoną strukturę. Tworzą ją jakby dwie części, mianowicie liturgia słowa i liturgia eucharystyczna, które tak ściśle łączą się ze sobą, że stanowią jeden akt kultu. Na Mszy św. zostaje bowiem zastawiony zarówno stół słowa, jak i stół Chrystusowego Ciała, z których czerpiemy naukę i pokarm. W obu tych częściach celebruje się jedno i to samo misterium paschalne Jezusa Chrystusa. Ponadto do struktury Mszy św. należą obrzędy, które rozpoczynają i kończą celebrację. Nazywamy je obrzędami wstępnymi i obrzędami zakończenia. Porządek Mszy św. wygląda następująco:

Obrzędy wstępne:

- Procesja wejścia, której towarzyszy śpiew
- Oddanie czci ołtarzowi (skłon przed ołtarzem i ucałowanie ołtarza)
- Znak krzyża świętego
- Pozdrowienie wiernych (np. „Pan z wami”)
- Słowo wprowadzenia (dowolne)
- Akt pokuty (spowiedź powszechna)
- Wezwanie: „Panie zmiłuj się nad nami” (*Kyrie eleison*) - o ile nie zachodziło w akcie pokuty
- Hymn: „Chwała na wysokości Bogu!” (*Gloria in excelsis Deo*) - w święta i uroczystości
- Modlitwa dnia (oracja, kolekta) poprzedzona wezwaniem: „Módlmy się” oraz chwilą ciszy

Obrzędy wstępne mają wprowadzić nas, uczestników liturgii, w Tajemnicę, której za chwilę będziemy świadkami. W obrzędach wstępnych główny akcent spoczywa na naszym uczestnictwie: świadomym, czynnym i pełnym.

Na obrzędy wstępne składają się te wszystkie elementy, które otwierają nasze zgromadzenie i przygotowują nas do słuchania słowa Bożego oraz do składania eucharystycznej Ofiary.

Dobre wykonanie wszystkich elementów obrzędów wstępnych wytwarza odpowiednią atmosferę, pomaga każdemu z nas odkryć właściwe dla siebie miejsce w zgromadzeniu i pozwala przyjąć stosowną postawę w rozpoczętej celebracji, by jak najlepiej ją przeżyć i jak najlepiej z niej skorzystać. Staranne wykonanie obrzędów wstępnych stanowi też okazję, by wyrazić radość ze zgromadzenia się.

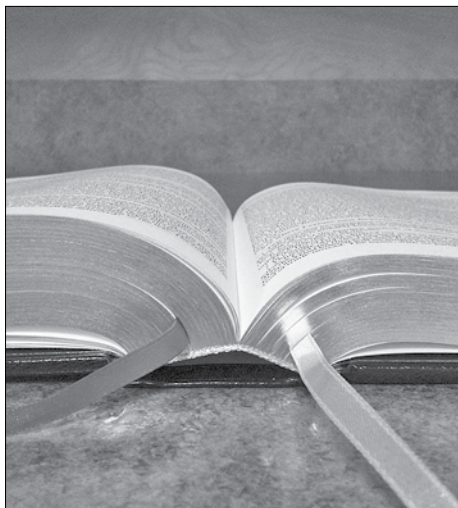
Liturgia Słowa Bożego:

- Pierwsze czytanie
- Psalm
- Drugie czytanie – w święta i uroczystości
- Śpiew przed Ewangelią (Alleluja)
- Proklamacja i ucałowanie Ewangelii
- Homilia (kazanie)
- Wyznanie wiary: „Wierzę w Boga” (Credo) – w uroczystości
- Modlitwa wiernych (powszechna)

Liturgia słowa to czas na proklamowanie i słuchanie słowa Bożego. Składa się ona z czytania fragmentu Pisma Świętego, wyznaczonego na dany dzień, i śpiewu odpowiadającego temu tekstowi psalmu responsoryjnego oraz z proklamacji fragmentu Ewangelii.

W niedziele i w uroczystości wygłasza się również czytanie ze Starego Testamentu (w okresie wielkanocnym z Dziejów Apostolskich). Po nim śpiewa się psalm, następnie czyta się fragment z Nowego Testamentu (poza Ewangelią), po czym wykonywana jest akklamacja Alleluja (w Wielkim Poście inna, np. Chwała Tobie, Królu wieków) i proklamuje się Ewangelię. Po niej następuje homilia i chwila ciszy, by usłyszane słowo mogło zostać przyjęte. Potem – w niedziele i uroczystości – całe nasze zgromadzenie składa wyznanie wiary.

Liturgia słowa kończy się modlitwą wiernych.

Liturgia Eucharystyczna:

- Przygotowanie darów ofiarnych:

- Ofiarowanie darów (mogą być przyniesione w procesji), śpiew towarzyszący
- Obmycie rąk (lavabo)
- Modlitwa nad darami: „Módlcie się, aby moją i waszą ofiarę przyjął Bóg Ojciec Wszechmogący”
- „Niech Pan przyjmie ofiarę...”

- Wielka modlitwa eucharystyczna:

- „W górę serca” (prefacja – początek modlitwy eucharystycznej)
- „Święty, Święty, Święty” (*Sanctus*)
- „Uświęć te dary mocą Twojego Ducha, aby stały się dla nas Ciałem i Krwią naszego Pana Jezusa Chrystusa” – prośba o zadziałanie Ducha Świętego (epikleza konsekracyjna)
- Narracja, czyli opowiadanie o ustanowieniu Eucharystii

• Konsekracja (przeistoczenie, przemiana chleba i wina w Ciało i Krew Chrystusa) i ukazanie Świętych Postaci – zwane Podniesieniem

• Odpowiedź na wezwanie: „Tajemnica wiary” (4 różne do wyboru)

• „Wspominając...” – wspomnianie i uobecnianie wydarzeń, które przyniosły nam zbawienie (anamneza)

• „Wejrzyj, prosimy na dar Twojego Kościoła i przyjmij Ofiarę, przez którą nas pojednałeś ze sobą” – złożenie ofiary (modlitwa ofiarowania)

• „Pokornie błagamy, aby Duch Święty zjednoczył nas wszystkich, przyjmujących Ciało i Krew Chrystusa” (epikleza komunijna)

• Modlitwy wstawienne (za Kościół: za papieża, biskupów, kapłanów i za wszystkich jego członków żywych i umarłych)

- „Z Najświętszą Bogurodzicą Dziewicą Maryją”

- „Ze wszystkimi świętymi, którzy w ciągu wieków podobali się Tobie”

- „Pamiętaj, Boże, o Twoim Kościele na całej ziemi”

- „Pamiętaj także o naszych zmarłych...”

• „Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie...” (doksologia, akt oddania czci Bogu)

• AMEN – „podpis i pieczęć” wszystkich zebranych pod tym aktem uwielbienia Boga.

- Obrzędy komunijne:

• „Nazywamy się dziećmi Bożymi...” (wprowadzenie do Modlitwy Pańskiej)

• „Ojciec nasz” (Modlitwa Pańska)

• „Wybaw nas, Panie, od zła wszelkiego i oddarz nasze czasy pokojem” (modlitwa zwana embolizmem)

• „Bo Twoje jest Królestwo i potęga, i chwała na wieki” – odpowiedź wiernych

• Modlitwa o pokój: „[...] Pokój wam zostawiam [...] napełnij go pokojem i doprowadź do pełnej jedności”

• „Pokój Pański niech zawsze będzie z wami. [...] Przekażcie sobie znak pokoju”

• Łamanie chleba i mieszanie postaci; towarzyszy temu śpiew: „Baranku Boży...”

• „Oto Baranek Boży...” – ukazanie postaci

• „Panie, nie jestem godzien...” – modlitwa przed przystąpieniem do Komunii św.

• Komunia kapłana i wiernych, z towarzyszącym śpiewem

• Uwielbienie (modlitwa w ciszy)

• Modlitwa po Komunii

Liturgia Eucharystyczna jest drugą zasadniczą częścią Mszy św. Rozpoczyna się obrzędem przygotowania darów ofiarnych, a kończy liturgią uczty ofiarnej, czyli Komunią, której ostatni element stanowi modlitwa po Komunii.

Pojawiają się tu dwa terminy: Eucharystia (czyli dziękczynienie) i ofiara, które wyrażają najgłębszy sens tego, czego dokonał Pan Jezus na krzyżu, a co dokonuje się w każdej Mszy św., czyli bezkrwawej Ofierze Pana Jezusa.

Modlitwa eucharystyczna to modlitwa dziękczynienia i uświęcenia, która wyznacza ośrodek i szczyt całej celebracji. Kapłan wzywa nas, abyśmy wnieśli serca do Pana, oraz jednoczy nas z sobą w modlitwie i dziękczynieniu, jakie w imieniu całej naszej wspólnoty zanosi do Ojca przez Jezusa Chrystusa w Duchu Świętym. Znaczenie tej modlitwy polega na tym, abyśmy, jako zgromadzenie wiernych, zjednoczyli się z Chrystusem w głoszeniu wielkich dzieł Bożych i w składaniu Ofiary. Modlitwa eucharystyczna domaga się, abyśmy wszyscy wsluchiwali się w nią w pełnym czci skupieniu.

Obrzędy zakończenia:

- Ogłoszenia duszpasterskie
- „Pan z Wami” (pozdrowienie wiernych)
- „Niech Was błogosławi Bóg Wszechmogący” (błogosławieństwo)
- „Idźcie w pokoju Chrystusa” (rozesłanie)
- Oddanie czci ołtarzowi (kapłan całuje ołtarz)
- Śpiew na zakończenie liturgii

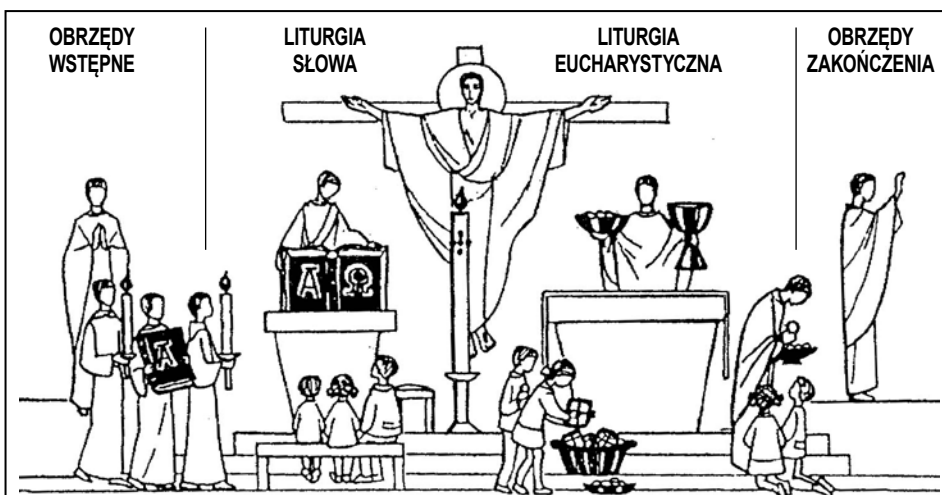
Cel i główną myśl obrzędów zakończenia można zawrzeć w następujących słowach: zamknięcie celebracji, owocne uczestnictwo i misja.

Obrzędy zakończenia są pewnego rodzaju klamrą, która spina i kończy celebrację. Eucharystia nie może się kończyć nagle, razem z przyjęciem Komunii Świętej. Wówczas jej zakończenie byłoby pozostawione indywidualnemu odczuciu każdego z jej uczestników. Na sam koniec zagubiony zostałby wspólnotowy wymiar liturgii.

W obrzędach zakończenia widzimy szczególną zachętę, by nasze uczestnictwo było jak najbardziej owocne. Już niedługo każdy z nas opuści świątynię, pójdziemy do swych domów, środowisk, by tam świadczyć o Chrystusie. By Tego, który mówił do nas i karmił nas swym Ciałem, zanieść wszędzie tam, gdzie sami się znajdziemy.

Obrzędy zakończenia są również pewnego rodzaju posłaniem, wręczeniem misji, zobowiązaniem do dawania świadectwa. Do tego zaś ma nas umacniać Boże błogosławieństwo, które otrzymujemy, oraz końcowe słowa Eucharystii: „Idźcie!”. Idźcie, by świadczyć; idźcie, by nieść Chrystusa; idźcie, by dzielić się Jego pokojem, który otrzymaliście. **Naszą misją jest kochać – tego uczy nas życie Jezusa, a szczególnie ofiara Jego Eucharystii.**

„Nie mów nigdy, że Msza św. się skończyła, ponieważ Msza rozpoczyna się w chwili, gdy powracamy do codziennego życia. Eucharystia jest nierozłącznie związana z umywaniem nóg. Po wyjściu ze zgromadzenia eucharystycznego trzeba rozpoczynać dawanie świadectwa, rozpoznawać twarz Chrystusa w braciach na drodze do Emaus, nad brzegiem morza przy pracy. Eucharystia uzdalnia do nowej optyki, daje zdolność innego widzenia świata i codzienności, uzdalnia ochrzczonych do przekształcania wydarzeń w zwycięstwo miłości na wzór Jezusa, który wiedząc, że będzie zdradzony, wydany, po trzykroć przez Piotra wyparty, rozpoczyna te wydarzenia darem z samego siebie na Ostatniej Wieczerzy, przemienia je w zwycięstwo miłości. Eucharystia włącza uczestników w ten niezmierny dynamizm miłości Boga, który poszerza horyzonty naszego życia. W dynamizm Boga, który nie tylko jest autorem projektów, ale i głównym ich budowniczym.” /ks. Bogusław Naldowski, „Gesty i słowa w Eucharystii”/

Uświadamiamy sobie i budujemy naszą jedność (lub wspólnotę) w Chrystusie.

Sluchamy Chrystusa i odpowiadamy.

1. Przynosimy dary potrzebne dla braci i dla sakramentalnej Ofiary;
2. Składamy Ojcu Ofiarę Chrystusa i Kościoła;
3. Spożywamy Ciało i Krew Chrystusa, aby Jego mocą, „w Nim” iść do pełnej jedności w chwale zmartwychwstania.

Idziemy w życie z Chrystusem.

Zbawicielu świata, przymóż nam wiary w Twoje zbawcze działanie w sakramentach świętych i Twoją obecność pośród nas w znaku chleba. Niech nasza wiara objawi się w chętnym przychodzeniu na spotkanie z Tobą i pełnym zaangażowaniu w przeżywanie sakramentów, szczególnie Eucharystii.

Panie, przymóż nam wiary.

Ania i Zbyszek Kozikowscy
Konsultacja:
ks. dr Waldemar R. Macko

CUDA EUCHARYSTYCZNE

Cud w Faverney

– Francja, 1608 r.

Pod koniec maja 1608 r., w Faverney, w środkowo-wschodniej Francji, tysiące ludzi było świadkami, jak monstrancja z konsekrowaną Hostią przez 33 godziny unosiła się w powietrzu.

W nocy z 25 na 26 maja 1608 r., w opactwie benedyktynów w Faverney, spłonął w pożarze drewniany ołtarzyk, na którym – na czas triduum eucharystycznego – wystawiono monstrancję z Najświętszym Sakramentem. Rano ze zdumieniem stwierdzono, że w miejscu, gdzie ołtarzyk zamienił się w popiół, dwa żyrandole po obu jego stronach stopiły się od żaru, a „nietknięta zniszczeniem” monstrancja zawisła w powietrzu ponad spalonymi szczątkami ołtarzyka. Dwie Hostie umieszczone w monstrancji pozostały nietknięte, nosząc jedynie niewielki ślad od wysokiej temperatury. Przez 33 godziny świadkami tego wydarzenia było kilka tysięcy ludzi. Wielu uklękło, adorując Najświętszy Sakrament, a niedowiarkowie podchodzili, by przekonać się z bliska, że był to prawdziwy cud. Przez cały dzień i noc wierni mogli swobodnie zbliżyć się do cudownej Eucharystii.

Monstrancja stopniowo opadała, aż w końcu stanęła na korporale, który tam położono. Nastąpiło to w chwili, gdy celebrujący przy głównym ołtarzu Mszę św. ksiądz odkładał Hostię po konsekracji.

Z polecenia arcybiskupa Besançon przeprowadzono w tej sprawie kanoniczne dochodzenie. Zakończono je po przesłuchaniu 54 świadków, których zeznania były zgodne. Wszyscy potwierdzili, że żadna siła, sposób czy metoda nie wpływały na monstrancję, która unosiła się swą własną mocą.

Cud w Faverney
XIX - wieczna Ycina francuska

W czasie cudu eucharystycznego w monstrancji znajdowały się dwie Hostie. Jedną z nich, brązowy krążek o średnicy 41 mm, przechowywana jest do dziś w Faverney i wystawiana do adoracji w drugi dzień święta Zesłania Ducha Świętego. W 1725 i 1753 r., w czasie pożarów, pobłogosławiono nią miasteczko i ogień przestał się rozprzestrzeniać. W czasie rewolucji francuskiej opactwo zostało skonfiskowane przez państwo i mer Faverney postanowił zniszczyć Hostię. Ukryła ją jednak jego żona. W 300. rocznicę cudu odbył się w Faverney kongres eucharystyczny z udziałem 20 tys. wiernych.

Druga Hostia – 18 grudnia 1608 r. – została przekazana do Dole, ówczesnej stolicy regionu Franche Comté. Podczas rewolucji została skradziona. Mimo to w Dole odbywa się co roku wielka procesja eucharystyczna z Hostią wypożyczoną z Faverney. Jedną z takich procesji przewodniczył nuncjusz apostolski we Francji, abp Angelo Giuseppe Roncalli, późniejszy papież Jan XXIII.

Skutki tego cudu eucharystycznego okazały się dla regionu bardzo znaczące. W niemal wszystkich parafiach powstały Bractwa Najświętszego Sakramentu, zwiększyło się uczestnictwo wiernych w Mszach św. w dni powszednie, częściej też przystępowali oni do Komunii św. i korzystali z wieczystej adoracji Najświętszego Sakramentu.

Opracowali: **A. i Z. Kozikowscy**

Modlitwa serca

Za rodziny

Najświętsza Rodzino, błogosław i strzeż wszystkie rodziny świata. Zachowaj je złączone nierozwalnym węzłem miłości, wierne otrzymanym łaskom i obowiązkom swego powołania. Spraw, aby żyły według prawa i przykazań Bożych, by ich życie było odbiciem Twego życia na ziemi i pozwoliło im kiedyś cieszyć się Twoim szczęściem w niebie. Amen.

Jezu, Maryjo, Józefie święty – opiekujcie się nami!

ŚWIADECTWO Bądźcie wdzięczni

Kiedyś spotkałam niezwykłego człowieka, który miał tak rozświetloną twarz, że jaśniała wśród pozostałych jak słońce wśród chmur. Z twarzy tej promieniowała niewysłowna radość. Nigdy jeszcze nie widziałam takiej radości. A przecież ten człowiek stał sobie skromnie w głębi pokoju, pod ścianą, i nic w jego wyglądzie nie wyróżniało go z grupy.

Podeszłam w stronę tego „jaśniejącego słońca”. Był to kapłan, który przyjechał z Włoch, bardzo niskiego wzrostu i tak stareńki, że wydawał się postacią z ubiegłego stulecia. Mimo podeszłego wieku miał spojrzenie tak niewinne, jak dziecko.

– Ojcie, proszę mi wybaczyć to niedyskretne pytanie, ale chciałabym wiedzieć, skąd w ojcu jest taka radość? Ojciec musi mieć jakąś tajemnicę?

– Zaraz to pani wytłumaczę. Mam 95 lat. Kiedy miałem 5 lat, ze smutkiem zauważyłem, że ludzie z byle powodu skarżą się, i to mnie zszokowało. Czuję, że Jezus tak się tym martwi, że zawarłem z Nim kontrakt. Obiecałem, że przez pierwsze 100 lat życia nie będę się skarżył, przeciwnie, że będę Mu dziękował za wszystko – za rzeczy dobre i za przykre, i że zawsze będę czcił dar życia. I muszę powiedzieć, że dotrzymałem tej obietnicy.

– Nie do wiary, ale jeżeli ma już ojciec 95 lat, to znaczy, że kontrakt ojca niedługo wygaśnie – powiedziałam do niego z uśmiechem.

– Myślałem o tym któregoś dnia i powiedziałem wtedy Jezusowi, że jestem gotowy podpisać z nim kontrakt na następne 100 lat, ponieważ przez wszystkie te lata, przez które wielbiłem życie, zło nie mogło mnie dotknąć i uniknąłem demonów. Zło ma bardzo łatwy dostęp do ludzi smutnych, zgorzkniałych, zanurzonych w rozterkach. Radość i dziękczynienie, które składamy Bogu, są potężną obroną przed złem.

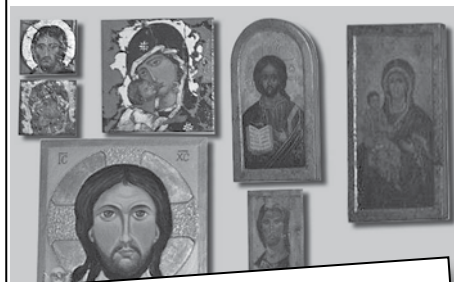
Panie Jezu,
poślij nam swego Ducha Świętego,
Abyśmy doświadczyli miłości,
Abyśmy coraz bardziej kochali,
Abyśmy byli radośni
I abyśmy byli wdzięczni.
Amen.

Galeria DZWONNICA

zaprasza na:
**wystawę zbiorową
IKON**

która będzie prezentowana
do połowy stycznia
ZAPRASZAMY!

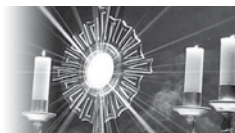
Już teraz zapraszamy wszystkich Parafian, tworzących rękodzieło artystyczne, do wzięcia udziału w wystawie zbiorowej, która będzie prezentowana w „Dzwonnicy” w lutym przyszłego roku.

Prosimy zainteresowanych o zgłaszanie propozycji bezpośrednio do: Ewy Kryńskiej (tel. 22 885 19 74) lub Małgorzaty Kęпки (tel. 698 767 277) najpóźniej do końca grudnia.

Adoracja Najświętszego Sakramentu

Parafialna grupa Odnowy w Duchu Świętym „EFFATHA”

i ks. Dariusz Kuczyński zapraszają
na adorację Najświętszego Sakramentu
– w piątek, 4 stycznia, po Mszy św. o godz. 18.00.

**Wszystkich, którzy kochają
muzykę i śpiew, zapraszamy
do chóru parafialnego.**

Próby odbywają się we wtorki,
o godz. 18.30, w kanonii.

W każdą III niedzielę miesiąca
swoim śpiewem uświetniamy
Mszę św. o godz. 13.00.

Kontakt z p. Natalią Knyziak:
tel. 725 524 372,
e-mail: n.knyziak@wp.pl.

Zapraszamy do księgarenki parafialnej

EFFATY

która mieści się w prawym
przedsiönku świątyni.

Oprócz książek można tu zakupić:

- kalendarze • świece •
- okolicznościowe kartki •
- różańce • medaliki •
- i inne dewocjonalia.

**Księgarenka przyjmuje zamówienia na Katechizm
Kościoła Katolickiego oraz na inne książki.**

W 2013 r. kanonizacja Jana Pawła II?

Według niepotwierdzonych informacji proces kanonizacyjny Jana Pawła II miałby wejść w ostatnią fazę i w październiku 2013 r. może nastąpić uroczysta kanonizacja papieża Polaka.

Aby do niej doszło, konieczna jest jednak promulgacja dekretu Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych o cudzie dokonany za wstawiennictwem błogosławionego, już po jego beatyfikacji, czyli w tym wypadku po 1 maja 2011 r.

Tryb rozpatrywania cudu jest analogiczny jak w przypadku beatyfikacji. Sprawę trwałego, niewytlumaczalnego naukowo uzdrowienia za wstawiennictwem błogosławionego bada się na zebraniu biegłych, których wota i wnioski przedstawia się w dokładnie przygotowanej relacji. Następnie sprawę omawia się na specjalnym posiedzeniu teologów i wreszcie na kongregacji kardynałów i biskupów Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych. W końcu Ojciec Święty, podczas audyencji udzielonej prefektowi Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, podejmuje decyzję o promulgacji dekretu o autentyczności cudu.

Zwyczajaj papież decyzje takie podejmuje trzy razy w roku: w dniach poprzedzających Wielki Tydzień (w 2013 r. to okres od 18 do 23 marca), krótko przed rozpoczęciem wakacji letnich (na przełomie czerwca i lipca) oraz krótko przed Bożym Narodzeniem. Jeśli kanonizacja Jana Pawła II miałaby mieć miejsce w październiku 2013 r., to decyzji papieskiej należałoby oczekiwać w marcu. Oczywiście Benedykt XVI może przyjąć kardynała prefekta Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych w dowolnym terminie i nie musi przestrzegać zwyczajowego harmonogramu prac tej dykasterii. Ponadto w sprawach kanonizacji Ojciec Święty zasięga opinii kardynałów przebywających w Rzymie i zwołuje konsystorz zwyczajny, pragnąc wysłuchać także opinii tego „senatu Kościoła”.

Opracowała Anna Biesiekierska

Ankieta „Klimatów”

Trwa zorganizowana przez nas akcja ankietowa, która pomoże nam określić zasięg odbioru przekazywanych przez nas treści, a także pozwoli poznać profile naszych Czytelników i ich ocenę naszej pracy redakcyjnej, co zamierzamy wykorzystać do dalszego udoskonalania naszego piśmka niedzielne.

Do 2 stycznia wypełnione ankiety można zostawiać w zakrystii lub w specjalnie przygotowanym do tego koszyczku, ustawionym na stoliku przy wejściu do kościoła, w miejscu, gdzie rozkładany jest nasz tygodnik. Tam znajdują Państwo jeszcze formularze ankietowe.

Zachęcamy i namawiamy wszystkich do podzielenia się opinią na temat „Klimatów” oraz do wspólnego tworzenia i apostołowania na łamach naszego pisma parafialnego.

W celu nawiązania współpracy z nami prosimy o kontakt z księdzem proboszczem bądź o wystanie swojego zgłoszenia na adres mailowy:

klimaty@parafiiwilanow.pl.

Redakcja

KĄCIK DLA DZIECI

Autor: Maciej Lichota

ZADANIE 1: Zaznacz wszystkie poprawne zakończenia zdania.

Święto Świętej Rodziny obchodzimy ...

- ... zawsze w niedzielę
- ... w oktawie Narodzenia Pańskiego
- ... w grudniu
- ... w styczniu
- ... w oktawie Wielkanocy

ZADANIE 2:

Określ, czy zdanie jest prawdziwe czy fałszywe, wpisując odpowiednie skróty (P/F)

1	Wspomnienie dowolne św. Sylwestra obchodzimy 31 grudnia.	
2	W sposób szczególny o pokój modlimy się 31 grudnia.	
3	Święto Świętej Bożej Rodzicielki Maryi obchodzimy 1 stycznia.	
4	W oktawie Narodzenia Pańskiego obowiązuje biały kolor szat liturgicznych.	

ZADANIE 3:

Podaj tytuły kołęd, z których pochodzą podane słowa

A czoło, za, Panu, oddajmy, też, kadzidło, nadzieję, naszemu, oddajmy, wesoło, czoło, skłaniajmy, będziem, śmieje, to, mówiąc, widzieć, swe, niebie, skłaniajmy, Panu, w, Go, że, swe

.....

.....

B mnodzy, i, oto, ubodzy, Pana, radzi, pełni, ludzie, oglądać, natchnienia, zbawienia, upadli, pełni, kolana, na

.....

.....

C Jezu, zjawiony, witaj, nam, dwakroć, witaj, człowiekiem, narodzony, Matki, raz, z, z, Ojca, teraz, a, wiekiem, przed, wieków

.....

.....

D chwała, Emanuel, wszędy, w, dany, Jego, przywitajmy, niechaj, z, tedy, jest, naprzód, wysokości, aniołami, świat, nam, zabrzmi, wesołości, posłany, że, w, niskości, tedy, zaśpiewajmy, na

.....

.....

E wesołego, skwapliwie, Dziecię, Maryję, Józefem w, poselstwa, się, chcąc, do, bieżeli, dowiedzieć, tego, Betlejem, znaleźli, z, żłobie

.....

.....

Święto Świętej Rodziny: Jezusa, Maryi i Józefa - 30 grudnia 2012 r.

1. Dziś obchodzimy święto Świętej Rodziny: Jezusa, Maryi i Józefa. Nieszpory odprawimy o godz. 17.00, a po nabożeństwie będziemy się modlić za zmarłych polecanych w wypominkach rocznych.

2. Tradycyjnie w ostatnim dniu roku sprawowana jest w naszym kościele Msza św. za zmarłych z naszej parafii oraz wszystkich pogrzebanych na cmentarzu wilanowskim w ostatnich 12 miesiącach. Imiona zmarłych prosimy zgłaszać w zakrystii.

3. W tym tygodniu przypada I czwartek, I piątek i I sobota miesiąca.

W czwartek, 3 stycznia, Msza św. wotywna o Chrystusie Najwyższym i Wiecznym Kapłanie zostanie odprawiona o godz. 17.00, a po niej odmówimy Koronkę do Miłosierdzia Bożego. W tym dniu, w sposób szczególny, modlimy się o powołania kapłańskie.

W piątek, 4 stycznia, Msza św. wotywna o Najświętszym Sercu Pana Jezusa zostanie odprawiona o godz. 12.00. Z sakramentu pokuty i pojednania będzie można skorzystać rano i od godz. 16.00, w czasie adoracji Najświętszego Sakramentu. Pragniemy również odwiedzić chorych i osoby w podeszłym wieku. Imiona i nazwiska oraz adresy osób pragnących skorzystać z sakramentu pokuty i pojednania oraz przyjąć Najświętszy Sakrament prosimy zgłaszać w zakrystii lub w kancelarii parafialnej.

W sobotę, 5 stycznia, Msza św. wotywna o Niepokalanym Sercu NMP zostanie odprawiona o godz. 7.00, a zaraz po niej nabożeństwo różańcowe.

4. Msza św. na zakończenie roku kalendarzowego zostanie odprawiona o godz. 18.00, a bezpośrednio po niej nabożeństwo dziękczynno-błagalne.

5. W Nowy Rok przeżywać będziemy uroczystość Świętej Bożej Rodzicielki. Msze św. będą sprawowane o godz. 7.00, 8.30, 10.00, 11.30, 13.00. i 18.00. Nie będzie Mszy św. o godz. 20.00.

W tym dniu przeżywać będziemy również Światowy Dzień Modlitw o Pokój.

W Nowy Rok za pobożne odśpiewanie Hymnu do Ducha Świętego możemy uzyskać odpust zupełny, wypełniając pozostałe warunki odpustu.

6. Spotkanie dla kandydatów do bierzmowania odbędzie się 13 stycznia. Rozpocznie się o godz. 16.00, od wspólnego kolędowania w kościele, a następnie kandydaci przejdą do kanonii, na naukę przygotowującą do przyjęcia sakramentu.

7. W tym tygodniu przypadają następujące wspomnienia liturgiczne:
- w poniedziałek, 31 grudnia – wspomnienie św. Sylwestra, papieża;
- we wtorek, 1 stycznia – uroczystości Świętej Bożej Rodzicielki;
- w środę, 2 stycznia – wspomnienie św. Bazylego Wielkiego i Grzegorza z Nazjanzu, biskupów i doktorów Kościoła.

Wszystkim, obchodzącym w tym tygodniu imieniny, składamy życzenia błogosławieństwa Bożego oraz wszelkiej pomyślności w życiu osobistym i zawodowym.

8. Serdecznie dziękujemy wszystkim parafianom i gościom, którzy w czasie Adwentu i świąt Bożego Narodzenia korzystali z posługi duszpasterskiej w kolegiacie wilanowskiej, za liczny udział w rekolekcjach, roratach i sakramencie pojednania. Szczególne podziękowanie kierujemy do rodzin państwa Rawskich, Czajkowskich i Grądział, które w tym roku przygotowały szopkę betlejemską w naszej świątyni.

9. Trwa zorganizowana przez Redakcję „Klimatów św. Anny” akcja ankietowa, która pomoże określić zasięg odbioru przekazywanych w piśmie treści, a także pozwole poznać profile Czytelników i ich ocenę pracy redakcyjnej, co zostanie wykorzystane do dalszego udoskonalania naszego tygodnika parafialnego.

Do 2 stycznia wypełnioną ankietę można zostawić w zakrystii lub w specjalnie przygotowanym do tego koszyczku, ustawionym na stoliku przy wejściu do kościoła. Tam można jeszcze znaleźć formularze ankietowe. Ankietę można również wypełnić i wysłać poprzez parafialną stronę internetową: www.parafiawilanow.pl, skąd można też pobrać najnowsze i archiwalne numery „Klimatów” w wersji PDF.

Zachęcamy do podzielenia się opinią na temat „Klimatów”.

10. Kontynuujemy wizytę duszpasterską.

W najbliższym tygodniu odwiedzimy rodziny mieszkające przy następujących ulicach:

- **środa, 2 stycznia:**
ul. Syta – od 83 do 87 N (numery nieparzyste) i od 72 do 98 (numery parzyste);
- **czwartek, 3 stycznia:**
ul. Syta – od 89 do 99 C (numery nieparzyste);
- **piątek, 4 stycznia:**
ul. Syta – od 103 do 117 E (numery nieparzyste);
- **sobota, 5 stycznia:**
ul. Syta – od 102 do 106 N (numery parzyste).

Kolędę rozpoczynamy o godz. 16.00, a w sobotę – o godz. 14.00.

Za ofiary złożone podczas wizyty duszpasterskiej składamy serdeczne Bóg zapłać, zostaną one przeznaczone na remont kościoła i wieczernika.

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-496 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01
(tel. czynny od poniedziałku do piątku w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:

pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

Kredyt Bank SA Filia nr2 w Warszawie
- V O/Warszawa,
ul. Kosiarzy 37, 02-953 Warszawa
Nr rachunku:
62 1500 1272 1212 7002 4425 0000

Internet: www.parafiawilanow.pl
e-mail: parafiawilanow@warszawa.opoka.org.pl

Wydawca

WSPOMÓŻ RENOWACJĘ KOŚCIOŁA św. ANNY w Wilanowie

Fundacja Ecclesia Villanovensis

www.fundacja-wilanow.pl

KONTO FUNDACJI:

36 2490 0005 0000 4530 3780 8094
Alior Bank
Al. Jerozolimskie 94,
00-807 Warszawa
Serdeczne Bóg zapłać!